

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/37/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2523200550
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2523200550.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C. XXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou: URBAN & PARTNERS s.r.o., so sídlom Červeňova 15, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 990,74 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti zamietajúcemu výroku III. rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. PN-6Csp/13/2023-248 zo dňa 22. mája 2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku III. sčasti m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania 7,50 % ročne zo sumy 50,- eur od právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. až do zaplatenia a vo zvyšku výrok III. p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Konanie v časti o zaplatenie paušálnej náhrady 40,- Eur zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 50,- Eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšnej časti žalobu zamietajú.

IV. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu ako ho ustálil na základe vykonaného dokazovania, pričom skonštatoval, že žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako spotrebiteľovi na podklade zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver. Žalovaný predložil spotrebiteľovi na podpis zmluvu, v ktorej absentovali zákonom stanovené obligatórne náležitosti, čím veriteľ porušil právne predpisy na ochranu spotrebiteľa za použitia nekalých obchodných praktík, v dôsledku čoho bol predmetný úver postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru bola judikovaná na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 20Csp/112/2018 zo dňa 22.09.2021. Žalobca mal teda žalovanému vrátiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky (t.j. istinu úveru). Na základe týchto skutočností si žalobca uplatňuje nárok z titulu primeraného finančného zadosťučinenia voči žalovanému.

3. Za nesporné skutočnosti prvoinštančný súd označil existenciu právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Piešťany, sp. zn.: 20Csp/112/2018 zo dňa 22.09.2021. Právny nárok uplatňovaný v rámci tohto súdneho konania bol bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Za sporné skutkové tvrdenia v nadväznosti na ich právne posúdenie súd považoval splnenie podmienok na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie a výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Iné skutočnosti medzi stranami sporu sporné neboli.

4. V nadväznosti na ustálenie si sporných skutočností prvoinštančný súd v ďalšej časti odôvodnenia rozsudku vyjadril k hlavným namietaným skutočnostiam zo strany žalovaného, ktorými boli porušenie práv a povinností spotrebiteľa, absencia vzniku ujmy na strane spotrebiteľa, absencia podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie a účel primeraného finančného zadosťučinenia v kontexte neprimeranej výšky uplatneného nároku žalobcu.

5. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie § 11, § 13 ods. 1 a 2, § 15 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. – v texte aj len „OZ“), § 53 ods. 1 zák. č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa..., § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

6. Prvoinštančný súd pokračoval, že argumentom žalovaného bolo, či zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom tak, ako to ustanovuje ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný bol toho názoru, že žalobca v civilnom sporovom konaní nepreukázal porušenie práv a povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, resp. osobitným právnym predpisom. Žalobca v tejto súvislosti odkázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Piešťany. Poukázal na to, že porušenie práv spotrebiteľa môže byť konštatované aj v odôvodnení rozhodnutia súdu. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti vykonal dokazovanie na základe odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Piešťany a pripojeného spisu, pričom zistil nasledovné.

7. Z bodu 21 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Piešťany vyplýva, že: „Pokiaľ ide o náležitosť Zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to označenie termínu konečnej splatnosti úveru, súd konštatuje, že v Zmluve sa tento údaj vôbec nenachádza.“ Z bodu 22 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Piešťany vyplýva, že: „Súd konštatuje, že v Zmluve v poznámke ** k bodu 34. predpoklady použité pre výpočet RPMN boli síce vymenované, ale ich označenie (numerické uvedenie konkrétnych údajov) úplne chýba, napr. výška splátky atď.“ Z bodu 24 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Piešťany vyplýva, že: „Pre úplnosť súd uvádza, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalobkyne splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Z úradnej činnosti súd zistil, že na tunajšom súde prebehlo konanie sp. zn.: 15Csp/86/2018, týkajúce sa hotovostného úveru a revolvingového úveru č. 4604219626, kde úverovú zmluvu uzavreli žalobkyňa a žalovaný v ten istý deň - 27.04.2016, pričom úvery boli žalobkyňi poskytnuté. Napriek uvedenému sa v Zmluve ani inom dokumente nenachádza ani zmienka o iných úveroch alebo pôžičkách žalobkyne, ktoré nepochybne mali vplyv na jej schopnosť úver splácať, najmä ak súd vezme do úvahy výšku jej mesačného príjmu podľa bodu 26 Zmluvy - 400,- eur.“

8. Nadväzne prvoinštančný súd poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/31/3020 zo dňa 25.5.2022, publikovaného v Zbierke pod R 30/23, podľa ktorého „podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietat' v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení a osobitnými predpismi), je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke.“

9. Z uvedených bodov odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Piešťany jednoznačne a nespochybniteľne vyplýva, že predmetná zmluva o úvere bola formulárového charakteru a jej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Súčasne, že spotrebiteľská zmluva minimálne neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to označenie termínu konečnej splatnosti úveru, pretože tento údaj sa vôbec nenachádzal v spotrebiteľskej zmluve. Predpoklady použité pre výpočet RPMN boli síce vymenované, ale ich označenie (numerické uvedenie konkrétnych údajov) úplne chýbalo. Žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalobkyne splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa dopustil takého porušenia práv a povinností zo zákona na ochranu spotrebiteľa a v takom rozsahu, ktoré mali za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Pokiaľ je spotrebiteľský úver postihnutý takými

právnymi vadami, ktoré majú za právny následok jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť, muselo dôjsť k porušeniu právnych povinností zo strany žalovaného, s ktorými zákon o ochrane spotrebiteľa spája takýto negatívny právny následok. Nie je možné akceptovať obranu žalovaného, že nedošlo k porušeniu práv spotrebiteľa, pretože nie sú vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Piešťany špecifikované, resp. že vyplývajú len z odôvodnenia rozsudku. Je tomu tak preto, pretože z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona na ochranu spotrebiteľa nevyplýva, aby na vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie museli byť vo výrokovej časti rozsudku presne špecifikované porušené práva spotrebiteľa. Postačuje, ak porušenie práv alebo povinností vyplývajúcich zo zákona na ochranu spotrebiteľa alebo osobitného predpisu je konštatované v samotnom odôvodnení rozsudku, v rámci ktorého došlo k úspešnému uplatneniu porušených práv, čo vyplýva z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.05.2022, publikovaného pod R 30/2023.

10. Taktiež obrana žalovaného ohľadom postupu pri koncipovaní zmluvy o úvere spočívajúca v tom, že konal a postupoval v dobrej viere v presvedčení, že plní literu zákona, je právne bezvýznamná. Dôležité je, či žalovaný ako dodávateľ porušil alebo neporušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zákona o ochrane spotrebiteľa, resp. z osobitných právnych predpisov. Dobrá viera alebo prípadná žalovaným nenamietaná dobromyseľnosť žalovaného nemá za právny následok vylúčenie nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona na ochranu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti nemohol zobrať v úvahu ani jeden z uvedených argumentov žalovaného, ktoré priamo súviseli s identifikáciou porušených práv a alebo povinností.

11. Ďalšou namietanou skutočnosťou bola absencia vzniku ujmy na strane žalobcu. Žalovaný bol toho názoru, že žalobca v konaní nepreukázal a neuniesol dôkazné bremeno, že mu v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti stanovenej týmto zákonom alebo osobitným predpisom vznikla určitá ujma, ani že mu vznikla ujma vo výške, ktorú si žalobca v žalobe uplatnil. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nevyžaduje vznik ujmy.

12. Nadväzne prvoinštančný súd poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.6.2022, publikované v Zbierke pod R 48/22, z textu ktorého zdôraznil, že jediným predpokladom (uplatnenia nároku v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.) je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi; žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.

13. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že správnym právnym výkladom ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa možno dospieť k právnemu záveru, že pri vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie sa nevyžaduje vznik ujmy. Vznik ujmy ako hmotnoprávna podmienka sa pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie nenachádza v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto nemôže tvoriť rozhodujúcu skutočnosť pre vznik nároku žalobcu. Uvedený právny názor potvrdzuje konštantná rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít, ako napríklad vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, publikované v Zbierke pod R 48/2022. Z uvedeného dôvodu súd tento argument žalovaného nemohol zobrať do úvahy, pretože žalobca v tomto konaní nemusí pred súdom preukazovať vznik ujmy.

14. K absencii podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona na ochranu spotrebiteľa prvoinštančný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k právnemu záveru, že žalobca v civilnom sporovom konaní preukázal všetky podmienky pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona na ochranu spotrebiteľa. Žalobca preukázal, že si úspešne uplatnil svoje porušené práva a povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zákona na ochranu spotrebiteľa a osobitných právnych predpisov upravujúcich práva spotrebiteľov tým, že predložil súdu právoplatný vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Piešťany, v odôvodnení ktorého bolo jednoznačne konštatované porušenie práv spotrebiteľa s následnou sankciou v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru. Z uvedeného dôvodu súd po vykonanom dokazovaní v spojení s právnou analýzou § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa dospel k čiastočnému právnemu záveru, že žalobca má nárok na primerané finančné zadostučinenie.

15. V ďalšej časti odôvodnenia sa prvoinštančný súd zaoberal výškou uplatneného nároku, ktorú pretestoval najmä kritériom primeranosti, ktoré tvorí podstatné a jediné kritérium, od ktorého sa následne odvíja výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. S kritériom primeranosti priamo súvisí účel primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia nemôže mať likvidačný charakter a vyčíslená výška má likvidačný charakter. Žalobca poukázal na funkcie primeraného finančného zadosťučinenia.

16. Prvoinštančný súd v tejto súvislosti uviedol, že z predmetného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa možno jednoznačne identifikovať účel a funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. V prvom rade sa jedná o kompenzačnú funkciu. Kompenzačná funkcia vyjadruje kompenzáciu za vzniknutý nesprávny právny stav v dôsledku porušenia práv spotrebiteľa. Druhou funkciou je preventívna funkcia, ktorá slúži na odradenie toho istého dodávateľa služieb ako aj ďalších dodávateľov totožných alebo obdobných služieb, aby neposkytovali svoje tovary a služby spotrebiteľom pri súčasnom porušovaní práv spotrebiteľov. Treťou funkciou je sankčná funkcia, ktorá má za úlohu dodatočne sankcionovať dodávateľa služieb za to, že si spotrebiteľ od neho v inom konaní úspešne uplatnil svoje porušené práva. Prejavom sankčnej funkcie je vznik osobitného dodatočného nároku spotrebiteľa v podobe možnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Súd v tejto súvislosti nemohol zobrať argumenty žalovaného o likvidačnom charaktere tohto inštitútu v spojení so snahou spotrebiteľa sa obohatiť na úkor dodávateľa služieb do úvahy, pretože tvrdenia žalovaného nemajú

17. Súd prvej inštalcie v tejto súvislosti poukázal priamo na právnu vetu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, publikovaného v Zbierke pod R 48/2022, podľa ktorej: „pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.“

18. Primeranosť primeraného finančného zadosťučinenia je výsledkom individuálneho posúdenia a zohľadnenia skutočností každého jedného prípadu. Výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je výsledkom voľnej úvahy súdu na základe vykonaného dokazovania. Výška primeraného finančného zadosťučinenia musí v sebe odrážať základné funkcie tohto právneho inštitútu, nesmie mať pre žalovaného likvidačný charakter a musí byť odrazom spravodlivého a rozumného usporiadania práv a povinností medzi dodávateľom a spotrebiteľom. V tejto súvislosti súd prvej inštalcie uviedol, že jediným kritériom pre stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa primeranosť. Aj keď súd daný prípad posudzuje podľa pôvodného zákona o ochrane spotrebiteľa, nový zákon o ochrane spotrebiteľa v § 3 ods. 1 písm. a) už zákonodarca demonštratívny výpočet upravil kritériá, na ktoré súd musí prihliadnuť pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Takýmto kritériami v zmysle § 3 ods. 1 písm. e) nového zákona o ochrane spotrebiteľa sú najmä povaha, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Jedná sa len o demonštratívny výpočet skutočností, na ktoré súd musí prihliadnuť, čo je vyjadrené prostredníctvom slova „najmä“. Uvedené ustanovenie je výsledkom rozhodovacej činnosti súdnych autorít, ktoré v obdobných prípadoch do nadobudnutia účinnosti nového zákona o ochrane spotrebiteľa vo svojich rozhodnutiach definovali kritériá, na základe ktorých priznávali primerané finančné zadosťučinenia spotrebiteľom. Z uvedeného dôvodu súd tieto kritériá prevzal a pri rozhodovaní o výške priznaného primeraného zadosťučinenia na tieto skutočnosti rovnako tak prihliadol.

19. K dobe trvania porušenia práv spotrebiteľa prvoinštančný súd uviedol, že zmluva o úvere medzi spotrebiteľom a veriteľom bola uzatvorená dňa 27.04.2016. Uvedený protiprávny stav bol zvrátený právoplatným rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo dňa 22.09.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn.: 10CoCsp/3/2022-281 zo dňa 31. januára 2023. Z uvedeného vyplýva, že protiprávny stav pre pôvodného spotrebiteľa ako právneho predchodcu žalobcu trval približne 7 rokov. Súd prvej inštalcie uvedené obdobie 7 rokov trvania protiprávneho stavu hodnotí za relatívne stredne dlhé časové obdobie, v rámci ktorého dochádzalo k porušovaniu práv a povinností spotrebiteľa.

20. K povahe a závažnosti porušovania práv spotrebiteľa súd prvej inštancie uviedol, že ich hodnotí za menej závažné porušenia práv spotrebiteľa, pretože zákon na ochranu spotrebiteľa s ich následkom spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Je tomu tak preto, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa spája zo závažnejšími porušeniami práv spotrebiteľa sankciu neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, čo je nepochybne pre obchodníka ako veriteľa závažnejšou sankciou voči spotrebiteľovi, pretože spotrebiteľovi po tejto sankcii vznikne automaticky nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči obchodníkovi.

21. K spôsobu a následkom porušenia práv spotrebiteľa prvoinštančný súd uviedol, že žalobca uviedol, že na spotrebiteľa mala situácia negatívne psychické následky. Žalovaný tým, že počas obdobia trvania porušenia práv spotrebiteľa prijímal finančné plnenia, na ktoré nemal právny nárok, narušil počas trvania úverového vzťahu ekonomické a majetkové správanie spotrebiteľa, ktorý musel dodávateľovi plniť, aj keď na to dodávateľ nemal právny nárok. Žalovaný súdu uviedol, že toto tvrdenie považuje za vykonštruované a ničím nepodložené. Nakoľko súčasťou súdneho spisu nie je žiadny listinný ani iný dôkaz ohľadom čo i len čiastočného preukázania psychickej záťaže na žalobcu (napríklad výpoveď žalobcu, správa od psychológa alebo iného odborníka), súd toto tvrdenie žalobcu považoval za nepreukázané a z uvedeného dôvodu došlo aj ku kráteniu priznanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

22. Čo sa týka rozsahu porušenia práv spotrebiteľa, tak súd prvej inštancie na úvod uviedol, že uvedené kritérium bola v prípade rozhodovania o výške primeraného finančného zadosťučinenia ťažiskovým kritériom. Žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 500,- eur, pričom po zohľadnení rozsudku Okresného súdu Piešťany mal žalobca vrátiť žalovanému sumu 500,- eur, nakoľko bolo rozhodnuté, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový. Podľa pôvodnej sumy mal žalobca vrátiť žalovanému sumu 590,74 eur. Žalobca na celkový výpočet použil súčet súm 400,- eur (titulom 4 porušení zákona o ochrane spotrebiteľa x 100,- eur + 500,- eur titulom nemajetkovej a psychickej ujmy ako základ spotrebiteľského úveru + 90,74 eur titulom rozdielu, čo by žalobca zaplatil na úrokoch a poplatkoch.

23. Prvoinštančný súd v tejto súvislosti pristúpil k pretestovaniu žalobcom uplatnenej sumy vo výške 990,74 eur vo vzťahu k poskytnutému úveru vo výške 500,- eur. Vo vzťahu k vyššie uvedenému súd po vykonanom dokazovaní dospel k právnomu záveru, že uplatnená suma žalobcom je vo veľkom rozsahu nedôvodná čo do uplatnenej výšky, pretože vo veľkom rozsahu nespĺňa kritérium primeranosti vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti. Súd nemal za preukázané, že obdobie právnej neistoty a porušovania práv spotrebiteľa v období minimálne 7 rokov malo na spotrebiteľa nepriaznivý následok vo sféry psychicky spotrebiteľa, pretože tento následok nemal súd za preukázaný. Podľa právneho názoru súdu sa nejednalo o najzávažnejšie porušenie práv spotrebiteľa, ktorého sa žalovaný dopustil v rámci úverového vzťahu, s ktorým by zákon o ochrane spotrebiteľa spája následok v podobe neplatnosti zmluvy o úvere. Čo sa týka rozsahu porušenia práv spotrebiteľa, absentujúcimi náležitosťami v zmluve o úvere a inkorporovaním neprijateľných zmluvných podmienok by sa teoreticky žalovaný na úkor spotrebiteľa obohatil v rozsahu sumy minimálne 90,74 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný by sa na úkor žalobcu obohatil o sumu 90,74 eur, na ktorú nemal právny nárok. Z uvedeného dôvodu uplatnená suma žalobcom predstavuje 10,00 - násobok sumy potencionálneho bezdôvodného obohatenia žalovaného, čo súd vyhodnotil ako neprimerané a nespravodlivé. Takto priznaná suma by predstavovala neprimerane vysoký prospech pre žalobcu.

24. Následne súd prvej inštancie uplatnenú sumu žalobcom vo výške vo výške 990,74 eur pretestoval prostredníctvom troch vyššie uvedených funkcií, ktoré musí priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia spĺňať. Ako bolo vyššie uvedené, prvou funkciou je kompenzačná funkcia, ktorá kompenzuje protiprávny stav. Vzhľadom na dĺžku trvania protiprávneho stavu a okolnosti za ktorých došlo k porušeniu protiprávneho stavu (neprijateľné zmluvné podmienky, absencia základných náležitostí zmluvy o úvere a pod.) súd je toho názoru, že uvedená suma nespĺňa kompenzovanie protiprávneho stavu vzhľadom na jeho dĺžku trvania a okolnosti, za ktorých došlo a dochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa. Druhou funkciou je funkcia preventívna. Súd je toho názoru, že uplatnená suma vo výške 990,74 eur, čo predstavuje približne 10,00 - násobok sumy bezdôvodného obohatenia, čo by spôsobilo nevyváženosť práv a povinností medzi žalobcom a žalovaným. Priznanie 10,00 - násobku primeraného finančného zadosťučinenia z porušenia práv a povinností, ktoré boli vyčíslené na sumu 90,74 eur

(sankcie, poplatky, úroky) by predstavoval veľmi nebezpečný fenomén v súdnej praxi, ktorý by pri väčších úveroch mohol spôsobiť až likvidačný charakter subjektov pôsobiacich na finančnom spotrebiteľskom trhu. Z uvedeného dôvodu výška primeraného finančného zadostučinenia priznaná spotrebiteľovi musí preventívne pôsobiť na žalovaného, ale aj iných dodávateľov finančných služieb, aby svoje služby a produkty neposkytovali v súbehu s porušovaním práv a právom chránených záujmov spotrebiteľov. Súd je toho názoru, že vyčíslená suma žalobcom nespĺňa túto funkciu. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá sankcionuje žalovaného za zistený protiprávny stav. Súd je toho názoru, že sankcia v podobe 10,00 násobku z výšky potencionálneho bezdôvodného obohatenia predstavuje vysokú a neprimeranú sankciu pre žalovaného v podobe nároku žalobcu na finančné zadostučinenie. Súd je toho právneho názoru, že sankčná funkcia bude naplnená vtedy, keď primerané finančné zadostučinenie bude vyčíslené v podobe priznaných % z výšky bezdôvodného obohatenia, resp. potencionálneho bezdôvodného obohatenia.

25. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že výška primeraného finančného zadostučinenia nesmie mať pre žalovaného likvidačný charakter a nesmie byť k náprave majetkovej škody alebo k obohateniu spotrebiteľa. Súd bol názoru, že priznaná výška primeraného finančného zadostučinenia môže mať pre žalovaného ako aj iné subjekty pri vyšších sumách až likvidačný charakter.

26. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 23CoCsp/7/2022 zo dňa 21.02.2023 a Okresného súdu Prešov sp. zn.: 29Csp/112/2022 zo 16.11.2022 a sp. zn.: 9Csp/116/2022 zo 07.11.2022, kde konajúce sudy priznali sumy primeraného finančného zadostučinenia v rozmedzí od 50,- eur do 100,- eur.

27. Okresný súd Trnava po vyhodnotení všetkých relevantných a dostupných listinných dôkazov uviedol, že priznal žalobcovi voči žalovanému sumu 50,- eur titulom primeraného finančného zadostučinenia. Suma 50,- eur predstavuje z potencionálneho bezdôvodného obohatenia vo výške 90,74 eur v matematickom vyjadrení 55,10%. Podľa právneho názoru súdu je takto splnená sankčná funkcia primeraného finančného zadostučinenia, pretože uvedená priznaná suma predstavuje viac než 50,00% sumy, o ktorú by sa žalovaný potencionálne obohatil, keby sa žalobca nedomohol na príslušnom súde svojich spotrebiteľských práv.

28. Prvoinštančný súd na záver kritéria primeranosti priznaného finančného zadostučinenia uviedol, že primeranosť je subjektívnou kategóriou a záleží od každého jedného prípadu individuálne. Výška priznaného finančného zadostučinenia vychádza z okolností každého jedného prípadu a zodpovedá starostlivému vyhodnoteniu vykonaného dokazovania zo strany súdu. Z uvedeného dôvodu sa nedá paušalizovať. Aplikujúc vyššie uvádzanú judikatúru na prejednávany prípad súd uviedol, že bolo by extrémne nespravodlivé, aby súd v danom prípade priznal nárok žalobcovi vo výške 990,74 eur, pretože by takáto suma absolútne nezohľadňovala okolnosti prípadu a súčasne by nenaplnila základné funkcie a účel primeraného finančného zadostučinenia. Inými slovami, priznaná suma by bola bez príčinnej súvislosti vo vzťahu k účelu a funkciám tohto právneho inštitútu. Uvedená judikatúra však podľa právneho názoru súdu potvrdzuje, že výška primeraného priznaného finančného zadostučinenia sa vo všeobecnosti hýbe v rozmedzí tak, ako v tomto individuálnom prípade stanovil súd. Z uvedeného dôvodu na základe vyššie uvedených skutočností prvoinštančný súd dospel k právnenému záveru, že takto priznaná suma finančného zadostučinenia spĺňa základné zákonné kritérium primeranosti, ktoré je uvedené v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

29. Nadväzne prvoinštančný súd poukázal na judikatúru ÚS SR sp. zn. I.ÚS 33/2021 zo dňa 26.1.2021, IV.ÚS 535/2023 zo dňa 11.10.2023, dôvodovú správu k Civilnému sporovému poriadku II.ÚS 530/2018, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/43/2018 zo dňa 26.2.2019, pojednávajúce o koncentrácii súdneho konania a uviedol, že v súdnom spise sa na čl. 189 nachádza úradný záznam, podľa ktorého bola uplatnená sudcovská koncentrácia konania vo vzťahu k písomnému podaniu žalobcu (replika), pretože bolo podané po uplynutí súdom uložených sudcovskej lehote na vyjadrenie pre žalobcu.

30. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť dlžnú sumu žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

31. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a po podrobnej právnej analýze súd prvej inštancie dospel k právnenému záveru, že žalobe žalobcu bolo potrebné čiastočne vyhovieť a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku. Nakoľko súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol,

o tejto skutočnosti súd rozhodol vo výroku č. III. tohto rozsudku. Súd zamietol žalobu žalobcu vo zvyšnej časti primeraného finančného zadostučinenia ako aj v časti úrokov z omeškania, pretože nárok na primerané finančné zadostučinenie predstavuje osobitný nárok, ktorý určí konštitutívnym výrokom v rozsudku súd, teda žalovaný sa nemohol dostať s jeho platením do omeškania pred podaním žaloby, v dôsledku čoho žalobcovi ešte nevznikol nárok na úroky z omeškania z tohto osobitného právneho inštitútu. Nakoľko žalobca vzal svoju žalobu v časti uplatnenia paušálnej náhrady nákladov vo výške 40,- eur späť, súd vo výroku I. tohto rozsudku konanie v tejto časti zastavil.

32. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol s použitím ust. § 251 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1, 2 v zmysle zásady pomeru úspechu vo veci tak, že ich náhradu priznal žalobcovi v rozsahu 100,00% voči žalovanému, aj keď súd žalobcovi nepriznal celú požadovanú sumu primeraného finančného zadostučinenia. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. V predmetnom spore mal žalobca hrubý úspech čo do právneho nároku 100,00% a hrubý úspech žalovaného bol 0,00%, z čoho jednoznačne vyplýva konečný čistý úspech žalobcu 100,00% ($100,00\% - 0,00\% = 100,00\%$). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100,00%, o čom konajúci súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

33. Proti tomuto rozsudku, výslovne proti III. výroku, podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobkyňa, pričom uplatnila odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP a domáhala sa, aby odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok v napadnutom výroku III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu 990,74 eur spolu s úrokom z omeškania 7,5% ročne odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do úplného zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni 100% náhrady trov odvolacieho konania.

34. V úvode odvolania žalobkyňa zhrnula známe relevantné okolnosti sporu. Podľa žalobkyne súdom prvej inštancie prisúdenú sumu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 50,- eur nemožno v žiadnom prípade považovať za adekvátnu, resp. primeranú. Táto výška nezohľadňuje hľadiská a kritériá konštatované najvyššími súdnymi autoritami, ktoré je potrebné pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení vziať do úvahy. Súd sa pri určení výšky zadostučinenia obmedzil len na nasledovné kritériá, ktoré žiadnym spôsobom nevyplývajú z ustálenej súdnej praxe a to povaha a závažnosť porušovania práv spotrebiteľa, spôsob a následky porušenia práv spotrebiteľa, rozsah porušenia práv spotrebiteľa, avšak súd opomenul ďalšie kritériá, ktoré sú zo záverov konštantnej súdnej praxe určené ako rozhodujúce. Zároveň kritériá, ktoré prvoinštančný súd bral do úvahy, nevyhodnotil riadne a zákonne, nakoľko ich nesprávne vyhodnotil. Rozsudok v napadnutom výroku III. je tak nezákonný, arbitráry a ústavne neudržateľný.

35. V časti pod V. odvolania, odvolateľka uvádza odvolacie dôvody vecnej a právnej nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého rozsudku. V tejto časti odvolateľka namietla, že výška súdom priznaného zadostučinenia 50,- eur vôbec nezohľadňuje súdnou praxou ustálené kritériá, čím súd nedôvodne ponížil, resp. zamietol žalovanou žiadaný nárok. Napadnutým rozsudkom súd zaťažil konanie vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ako aj vadou arbitrárnosti, čím sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d) a § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Žalobkyňa už v žalobe aj v ďalších písomných podaniach poukázala na rozsiahlu rozhodovaciu prax súdnych inštancií (s poukazom na konkrétne rozhodnutia najmä krajských súdov, aj Ústavného súdu SR), ktoré zhrnula tak, že súd v otázke určenia výšky primeraného finančného zadostučinenia prihliada na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, pričom hlavným kritériom je kritérium primeranosti. Spotrebiteľ pritom nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, pričom je len logické a spravodlivé, aby táto výška vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom na zaplatenie sumy. Účelom primeraného finančného zadostučinenia je chrániť spotrebiteľovo postavenie, keďže je slabšou stranou. Primerané

finančné zadosťučinenie má plniť preventívnu funkciu a stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je viazané na žiadne kritériá, avšak čiastka musí primeraná okolnostiam prípadu. Výška zadosťučinenia má byť dostatočná na to, aby odradila ďalších dodávateľov od nekalého konania. Pre stanovenie výšky zadosťučinenia by malo byť rozhodujúce najmä konanie žalovaného a to, ktoré svoje povinnosti konaním porušil, pričom nie je potrebné prihliadať na vzniknutú ujmu žalobkyne, postačuje len riziko vzniku takejto ujmy. Primerané finančné zadosťučinenie má mať aj odstrašujúci účinok na ďalších dodávateľov. Odvolateľka poukázala aj na to, že v zmysle rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II.ÚS 229/2017 treba vychádzať z toho, že zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak sankčnú a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov.

36. Odvolateľka zdôraznila, že žalobou sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výšku určila s prihliadnutím na rozhodovaciu prax súdnych inštancií v sume 990,74 eur, pričom ju v žalobe riadne zdôvodnila. V žalobe nárokuje sumu 500,- eur z titulu spôsobenej citovej ujmy a nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, ktorá jej vznikla v dôsledku konania žalovaného ako dodávateľa, keď v postavení žalobcu musela obhajovať svoje práva a záujmy, nakoľko dodávateľ si voči nej uplatňoval sumu prostredníctvom mesačných splátok, na ktorú nemal žiaden nárok, čo negatívne zasiahlo do psychickej stránky spotrebiteľa a taktiež malo za následok rodinné pretrvávajúce problémy. Od momentu začatia súdneho konania sa spotrebiteľovi zhoršilo životné obdobie a začali sa dni plné stresu a nepokoja, nakoľko sa nevedel vyrovnáť so skutočnosťou prebiehajúceho súdneho sporu, pričom si nemohol byť istý výsledkom konania a táto skutočnosť mala razantný vplyv na psychický stav spotrebiteľa. Žalovaný je navyše silná banka so stabilným postavením, čo spotrebiteľ ako fyzická osoba vnímal ako značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach. Miera neistoty a psychickej záťaže žalobkyne bola subjektívne vyvolaná výhradne žalovaným. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/92/2019 inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Žalobkyňa je názoru, že priznanie zadosťučinenia zo strany súdu môže a má motivovať žalovaného k zákonnému postupu pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch pro futuro. Ak by sa žalobkyňa v základnom konaní pred Okresným súdom Piešťany a následne Krajským súdom v Trnave nedomáhala ochrany svojich porušených práv, v dôsledku protiprávneho a nekalého konania zo strany žalovaného, následkom čoho je súdom vyslovená bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľskej úverovej zmluvy a určenie neplatnosti a neprijateľnosti zmluvných podmienok, žalovaný by sa bezdôvodne obohatil o sumu 99,74 eur (suma poplatkov a úrokov), čo predstavuje jeho neprípustný nárok. Táto suma je legitímnym nárokom žalobkyne a je základom primeraného finančného zadosťučinenia s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017, podľa ktorého je logické a spravodlivé, aby táto výška vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobkyňi v súvislosti so žalovaným uplatneným nárokom. Preto musí byť ujma, ktorá žalobkyňi reálne hrozila, zohľadnená pri výpočte primeraného finančného zadosťučinenia.

37. Žalobkyňa za adekvátnu náhradu, vzhľadom na nepoučiteľnosť a opakovateľnosť porušenia zákona zo strany žalovaného, považuje sumu 100,- eur za každú absentujúcu, resp. nesprávne uvedenú zákonnú náležitosť, t.j. $100 \times 4 = 400,-$ eur. Žalobkyňa si cez zmluvu o revolvingovom úvere od žalovaného požičala 500,- eur a zaviazala sa zaplatiť celkovú čiastku 590,74 eur, rozdiel predstavuje 90,74 eur, ktorú si žalobkyňa touto žalobou nárokuje z titulu finančného zadosťučinenia, nakoľko keby zostala nečinná, tak by prišla o túto sumu. Žalobkyňa do primeraného zadosťučinenia zahrнула aj určitú satisfakciu za všetky okolnosti prípadu, najmä čo sa týka dĺžky a emocionálnej, resp. psychickej ujmy, ktorú považuje za dôvodnú a to vo výške 500,- eur. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa dospela k výslednej sume 990,74 eur (500,- eur + 400,- eur + 90,74 eur). Žalobkyňa tak pri výpočte primeraného finančného zadosťučinenia prihliadla v súlade s rozhodovacou praxou na všetky okolnosti konania. Zdôraznila, že hlavným kritériom je kritérium primeranosti, so zohľadnením všetkých hľadísk uznaných súdnou rozhodovacou praxou a preto zamietnutie zvyšnej časti žaloby súdom prvej inštancie nespĺňa kritérium bežnej súdnej praxe.

38. Nadväzne odvolateľka poukázala na to, že podstatná časť argumentácie súdu prvej inštancie, ktorou odôvodňuje výšku priznaného zadosťučinenia v sume 50,- eur sa nachádza v ňou citovaných bodoch 37., 38., 39., 40., 41. a 42. odôvodnenia preskúmaného rozsudku. S takýmto odôvodnením sa odvolateľka nemôže stotožniť a prezentovaný názor prvoinstančného súdu považuje za právne nesprávny, nerešpektujúci ustálenú rozhodovaciu prax súdnych autorít, na ktorú poukázala a z ktorej

jasne vyplýva potreba vo výške zadosťučinenia zohľadniť ujmu, ktorá reálne žalobkyni hrozila, čo je suma 90,74 eur tvoriaca základ primeraného finančného zadosťučinenia. Názor prvoinštančného súdu týkajúci sa kritérií, z ktorých vychádzal v bode 37. až 40. odôvodnenia rozsudku, nevyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Samotné konštatovanie, že prvoinštančný súd vychádzal z novej právnej úpravy zák. č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa... nie je právne udržateľné, nakoľko sa táto právna norma neuplatňuje na tento spotrebiteľský spor. Podľa odvolateľky prvoinštančným súdom v novej norme poukázané kritériá žiadnym spôsobom nevyplývajú z rozhodovacej činnosti súdnych autorít. Odvolateľka tvrdí, že súd prvej inštancie riadnym a zákonným spôsobom nevysvetlil, z akého dôvodu ponížil žiadanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia na výšku 50,- eur. Súd síce v bode 45. rozsudku ozrejmil, že suma 50,- eur predstavuje 55,10% zo sumy 90,74 eur, avšak súd nijakým spôsobom nezdôvodnil, na základe čoho priznal primerané finančné zadosťučinenie práve v uvedenej výške. Prvoinštančný súd teda pri výpočte zadosťučinenia postupoval svojvoľne, arbitrárne a nepreskúmateľne.

39. V nadväznosti na bod 37. preskúmaného rozsudku, v ktorom súd uvádza, že obdobie sedem rokov trvania protiprávneho stavu hodnotí ako relatívne stredne dlhé časové obdobie, v rámci ktorého dochádzalo k porušovaniu práv a povinností spotrebiteľa, odvolateľka uviedla, že dobu celkovej dĺžky trvania protiprávneho stavu premietla do ňou žiadaného zadosťučinenia v žalobe tak, že žiadaná suma zadosťučinenia vo výške 990,74 eur pozostáva zo sumy 500,- eur ako satisfakcia za všetky okolnosti prípadu, najmä čo sa týka dĺžky a emocionálnej, resp. psychickej ujmy, zo sumy 400,- eur za každú absentujúcu, resp. nesprávne uvedenú zákonnú náležitosť a sumy 90,74 eur, o ktorú sa žalovaný snažil na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa riadne odôvodnila nárokovanú sumu a na druhej strane prvoinštančný súd spája žalovanú sumu 500,- eur iba s nemajetkovou a psychickou ujmu, z čoho vyplýva, že svojvoľne opomenul pri hodnotení zobrať do úvahy aj nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie vyplývajúce z dlhotrvajúceho protiprávneho stavu, zapríčineného žalovaným, v trvaní sedem rokov. Podľa odvolateľky súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s uvedeným obdobím v kontexte priznanej výšky zadosťučinenia, čím konal arbitrárne, svojvoľne, nezákonne, ergo ústavne nonkonformne, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

40. Pokiaľ súd v bode 39. rozsudku uvádza, že súd tvrdenie žalobkyne o jej psychickej záťaži považoval za nepreukázané, a z uvedeného dôvodu došlo ku kráteniu priznanej sumy zadosťučinenia, odvolateľka uviedla, že žalobkyňa sa snažila vyvinúť maximálnu snahu k mimosúdному urovnaniu, o čom svedčí aj predžalobná výzva, podanie žaloby a súdne konanie bolo poslednou možnosťou, ako brániť svoje práva. Žalobkyňa tak prakticky nemala inú možnosť. Ak by tak neurobila, bola by nútená platiť žalovanému plnenie, na ktoré nemal nárok. Žalobkyňa sa taktiež snažila aj počas prebiehajúceho súdneho konania so žalovaným dohodnúť, avšak neúspešne. Všetko sa odrazilo v negatívnej a dlhotrvajúcej emocionálnej ujme, ktorá jej bola spôsobená. Pokiaľ prvoinštančný súd ponížil nárok žalobkyne, pretože nemal za preukázané, že by protiprávny stav vyvolal psychickú záťaž na žalobkyňu, je to v priamom rozpore s judikatúrou ESLP, konkrétne v rozhodnutí Papadopoulou v. Cyprus, kedy súd konštatoval, že vzhľadom na nadmernú dĺžku konania, ktorú možno v tomto konkrétnom prípade dôvodne považovať za zdroj úzkosti a stresu pre sťažovateľa a rozhodujúc na spravodlivom základe, súd priznal v tejto časti sumu 3.000,- CYP. V prípade rozsudku ESLP Mavronichis v. Cyprus sa súd vyjadril obdobne. V danom prípade bola žalobkyňa sedem rokov vystavená protiprávnemu stavu vyvolanému žalovaným, z čoho obdobie vyše štyroch rokov predstavuje súdne konanie. Táto situácia je sama osebe spôsobilá zásahu do psychickej sféry žalobkyne bez potreby dokladovania lekárskej správy, ktorá by takúto ujmu potvrdzovala. Inak povedané, judikatúra ESLP považuje nadmernú dĺžku protiprávneho stavu za zdroj úzkosti a stresu, v dôsledku čoho priznáva sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že prvoinštančný súd rozhodol v rozpore s judikatúrou. Nevysporiadanie sa s argumentami žalobkyne v súvislosti s tým, prečo súd nezohľadnil žalobkyňou tvrdenú a uplatnenú emocionálnu a psychickú ujmu zakladá arbitrárnosť a svojvoľnosť napadnutého rozsudku. Zo samotnej podstaty súdneho konania je nepochybné, že toto značne zasahuje do psychickej sféry jednotlivca, keďže dochádza k právnej neistote a predovšetkým k psychickému vypätiu z prebiehajúceho súdneho sporu. Miera neistoty a psychickej záťaže žalobkyne bola subjektívne vyvolaná výhradne žalovaným a rovnako aj tou skutočnosťou, že počas súdnych konaní sa žalobkyňa oboznámila z verejne dostupných zdrojov s tým, že nebanková spoločnosť, s ktorou uzavrela zmluvu, je známa svojimi nekalými, mnohokrát až úžerníckymi praktikami. Žalobkyňa bola preto donútená konaním žalovaného riešiť daný spor súdnou cestou a znášať tak navyše aj ďalšie finančné prostriedky na súdne konanie a právne

zastúpenie a tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred takýmto nekalým chovaním. V zmysle konštantnej súdnej praxe súd pri vyčíslení výšky zadosťučinenia prihliada nielen na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, ale aj na intenzitu trvania v rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán konania k protiprávnemu konaniu. Žalobkyňa má za to, že konajúci súd predmetné pri určovaní výšky zadosťučinenia riadnym spôsobom nezohľadnil. Z uvedeného vyplýva, že keď súd opomenul vziať do úvahy tie kritériá, ktoré súdna prax požaduje, zohľadniť pri určovaní výšky zadosťučinenia (reálne hroziaca ujma spotrebiteľovi, plus intenzita trvania nepriaznivých následkov v podobe psychickej a emocionálnej ujmy), už len z toho vyplýva, že priznaná výška 50,- eur nemôže obstať a je výrazom svojvôle konajúceho súdu.

41. Odvolateľka tiež došla k zisteniam, že žalovaný bol už niekoľkokrát účastníkom súdnych konaní na strane žalovaného z dôvodu poskytovania úverových služieb s rovnakými praktikami, kedy absentovali zákonné náležitosti. Tieto okolnosti však súd prvej inštancie v rozsudku nereflektoval, nezohľadnil, ani sa s nimi nijak nevysporiadal. Súd sa nevysporiadal ani s právnymi názormi súdov v obdobných veciach, ktoré považovali za základ na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia hroziacu škodu, čo nie je správne, ani zákonné. Odvolateľka pokračovala, že prvoinštančný súd opomenul zohľadniť funkciu satisfakčnú, sankčnú, daného zadosťučinenia, keď priznal sumu vo výške 50,- eur, ktorá je popretím inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a absolútne nezohľadňuje rozhodovaciu prax slovenských súdnych autorít. Podľa odvolateľky neobstojí názor súdu v bode 42. napadnutého rozsudku, že sankčná funkcia bude naplnená vtedy, keď primerané finančné zadosťučinenie bude vyčíslené v podobe priznaných percent z výšky bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný ako silný subjekt disponuje obrovským kapitálom a preto takáto forma sankcie nemôže za žiadnych okolností pre neho pôsobiť odradzujúcim dojmom, čím absolútne nie je vylúčené opakovanie jeho protiprávnej činnosti voči ďalším spotrebiteľom.

42. Na druhej strane dané zadosťučinenie má mať aj funkciu odmeny za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu so silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit pre ostatných spotrebiteľov, v dôsledku čoho odvolateľka nesúhlasí s odôvodnením v bode 42. napadnutého rozsudku, že by priznanie desaťnásobku sumy bezdôvodného obohatenia spôsobilo nevyváženosť práv a povinností medzi stranami. Predstavovalo by nebezpečný fenomén, ktorý by pri vyšších úveroch mohol spôsobiť až likvidačný charakter subjektov pôsobiacich na finančnom spotrebiteľskom trhu. Odvolateľka namietala, že súd žalovanú sumu 990,74 Eur vnímal ako celok, hoci každá jedna zložka bola žalobcom riadne zdôvodnená s dôrazom na konkrétnu rozhodovaciu súdnu prax a preto sa nejedná o nedôvodný nárok. Prvoinštančný súd nesprávne žalovanú sumu vnímal ako desaťnásobok sumy potenciálneho bezdôvodného obohatenia aj napriek tomu, že žalobkyňa uviedla konkrétne zložky žalovanej sumy a keď súd vychádzal z nesprávneho úsudku o požadovanej sume, nemohol zákonne, spravodlivo a vecne správne rozhodnúť o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolateľka poukázala na rozhodnutie III.ÚS 517/2011 zo dňa 22.11.2011, podľa ktorého len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu prijať rozhodnutie. Podľa odvolateľky súdom priznaná suma 50,- eur nezohľadňuje sankčný charakter tohto zadosťučinenia, v dôsledku čoho nikdy neodradí žalovaného od ďalšieho nekalého a protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Ak by odvolací súd potvrdil tento rozsudok, nielenže by tým absolútne nemotivoval žalovaného od ďalšieho budúceho protiprávneho konania, práve naopak, pre žalovaného by bol rozsudok motivujúci k ďalšiemu neželanému a nekalému konaniu, a demotivoval by spotrebiteľov v budúcnosti sa domáhať ochrany svojich práv a dovŕšenia nápravy formou primeraného finančného zadosťučinenia. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1Obdo V/2012 zo dňa 31.7.2012 uviedol, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať každé obmedzenie spotrebiteľovho komfortu, všetko čo mu berie čas a kľud, nadväzne na to na strane žalobkyne jednoznačne došlo k obmedzeniu komfortu, času a psychickej pohody, čo súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil, čím konal v rozpore s judikatúrou najvyšších súdnych autorít.

43. Nadväzne odvolateľka opakovane poukázala na závery Ústavného súdu SR vo veci pod sp. zn. II.ÚS 229/2017 zo dňa 4.4.2017 s tým, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak sankčnú a má zároveň znamenať aj odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno

predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí a prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. S poukazom na takto definované kritériá je podľa odvolateľky bezpochybné, že suma uplatnená žalobkyňou vo výške 990,74 eur s príslušenstvom zohľadňuje vyššie uvedené kritériá. Ujma, ktorá hrozila žalobcovi v súvislosti s konaním žalovaného je síce vodítkom pri stanovení výšky zadosťučinenia, ale do úvahy je potrebné vziať aj ďalšie kritériá. Pretože zadosťučinenie má mať aj odstrašujúci účinok, suma 50,- eur tento účinok nespĺňa. Možno teda skonštatovať, že súdom prvej inštancie priznaná výška 50,- eur ako forma primeraného zadosťučinenia je iróniou tohto inštitútu a rozhodne neplní jeho satisfakčnú funkciu, sankčnú funkciu a nie je ani odmenou pre spotrebiteľa. Nad rámec uvedeného odvolateľka poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 298/2020, pojednávajúce o už uvedených funkciách predmetného zadosťučinenia. Z citovaného rozhodnutia vyvodila, že len taká výška finančného zadosťučinenia, ktorá spĺňa funkciu satisfakčnú, sankčnú a preventívnu, a ktorá bude pôsobiť motivujúco aj pre ostatných spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv je primeraná. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 3CoCsp/30/2021 zo dňa 31.3.2021, z ktorého okrem iného zdôraznila, že súdna prax doposiaľ vychádzala pri posudzovaní primeranosti finančného zadosťučinenia z kritérií, akými sú rozsah, v akom dodávateľ svoje povinnosti porušil, aké majetkové plnenie dodávateľ získal na úkor spotrebiteľa, zohľadňuje dobu trvania protiprávneho stavu, nevyhnutnosť domáhania sa práv v súdnom konaní, vzniknutú, prípadne hroziacu ujmu spotrebiteľovi. Podľa odvolateľky prvoinštančný súd pri rozhodovaní opomenul vziať do úvahy tie kritériá, ktoré súdna prax požaduje zohľadniť pre určovanie výšky zadosťučinenia (zohľadnenie hrozacej ujmy spotrebiteľovi, intenzita trvania nepriaznivých následkov v podobe psychickej a emocionálnej ujmy, postoj žalovaného a jeho subjektívny prístup k vlastnému protiprávnemu konaniu). S poukazom na vyššie uvedené odvolateľka skonštatovala, že súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, čím založil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Zdôraznila, že požadovaná suma zadosťučinenia 990,74 eur s príslušenstvom zodpovedá účelu a funkciám primeraného finančného zadosťučinenia, je vyvážená, nesmeruje k neprimeranému finančnému obohateniu žalobkyne, je v celej miere adekvátne, opodstatnená, zodpovedajúca vzniknutej ujme žalobkyne, pričom zodpovedá aj účelu tohto zadosťučinenia.

44. V ďalšej časti odvolania sa odvolateľka venovala úrokom z omeškania s poukazom na bod 55. odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že s názorom prvoinštančného súdu kategoricky nesúhlasí. Po poukaze na znenie ust. § 517 ods. 2 OZ odvolateľka uviedla, že bez akýchkoľvek pochybností možno uzavrieť, že žalobkyňa má popri nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia právo požadovať úroky z omeškania, keďže dodnes nebolo žalobkyňi zaplatené. V nadväznosti na to poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/24/2021 zo dňa 31.1.2022, v ktorom je okrem iného uvedené, že právo na finančné zadosťučinenie vzniká v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu práva alebo povinnosti na súde. Žalobkyňi teda nárok vznikol už momentom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Piešťany; nárok teda vznikol momentom úspešného uplatnenia a porušenia práva na súde, a dôkazom o tom je právoplatné rozhodnutie. V tejto súvislosti odvolateľka poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 21.2.2023 sp. zn. I.ÚS 2370/2022, v ktorom súd uviedol, že záväzkový vzťah medzi škodcom a poškodeným vzniká zo samotného deliktu a o celkovej výške nároku na primerané a plné odškodnenie súd rozhoduje v prípadnom súdnom konaní deklaratórnym rozhodnutím. Odvolateľka má za to, že vyššie uvedené platí aj v danom prípade, nakoľko v konaní podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa súd už nerozhoduje o samotnom nároku na zadosťučinenie, teda nerozhoduje rozhodnutím konštitutívnym, nakoľko tento vznikol momentom právoplatnosti rozhodnutia, od ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok. Súd tak nevyslovuje, či má žalobkyňa ako spotrebiteľ nárok, tento jej už nepochybne vznikol, rozhodnutie súdu je tak deklaratórne. Opačný záver by odporoval právu na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, aj právo na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. S poukazom na uvedené žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie sa s jej argumentáciou týkajúcej sa uplatnených úrokov z omeškania nevysporiadal zákonným spôsobom, a preto žiada odvolací súd, aby na to prihliadol.

45. V ďalšej časti odvolania sa odvolateľka venovala nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, čím súd konanie zaťažil vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ako aj vadou arbitrárnosti. S poukazom na znenie čl. 2 ods. 2 a 3 CSP uviedla, že prvoinštančný súd odignoroval ňou vyššie citované závery plynúce z ustálenej rozhodovacej praxe, čím neprispel k zachovaniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí s poukazom na nález ÚS

SR sp. zn. II.ÚS 275/2018 zo dňa 25.6.2019. Ak sa súd prvej inštancie mienil odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe, jeho povinnosťou bolo riadne, racionálne, ústavne, konformne odôvodniť svoj odklon. Súd prvej inštancie namiesto toho zvolil cestu svojvoľného výkladu a aplikácie práva, pričom svojvoľným prvkom je aj odklon od ustálenej konštantnej judikatúry bez toho, aby dostatočne uviedol a vyargumentoval dôvody, na základe ktorých odmietol doteraz konštantnú výkladovú prax k otázkam primeraného finančného zadosťučinenia, vrátane určenia jeho výšky. Súd sa nesprávnym spôsobom vysporiadal s určenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia 50,- eur v kontexte satisfakčnej a sankčnej zložky. Prvoinštančný súd tiež opomenul odôvodniť odignorovanie predloženej rozhodovacej praxe žalobkyňou. Svoje kritériá oprel o nový zák. č. 108/2004 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý sa na tento prípad neaplikuje. Rovnako suma 50,- eur s určitosťou nemôže pre dodávateľa pôsobiť odradzujúco. Tvrdenie súdu prvej inštancie v ods. 38. napadnutého rozhodnutia (že porušenie práv spotrebiteľa hodnotil ako za menej závažné) odvolateľka označila za chaotické, nekoncepčné, bez logického základu, bagatelizačné, riadne neodôvodnené, a tak právne svojvoľné, arbitrárne, ergo nezákonné. Napadnutým rozsudkom súd zaťažil konanie vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ako aj vadou arbitrárnosti, teda nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), v dôsledku čoho súčasne má konanie aj inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci s následkom nezákonnosti napadnutého rozsudku, a preto je daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

46. V tejto súvislosti odvolateľka poukázala na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III.ÚS 311/2007, Najvyššieho správneho súdu ČR v rozsudku 2 Afs 24/2005, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sfz/29/2010 zo dňa 10.3.2011, I.ÚS 226/03, III.ÚS 209/04, III.ÚS 271/05, III.ÚS 95/06, II.ÚS 559/2018, III.ÚS 314/2018, III.ÚS 209/04, III.ÚS 271/05, III.ÚS 95/06, rozhodnutie ESLP vo veci Vetrenko V. Moldavsko, rozhodnutia Ústavného súdu SR III.ÚS 328/05, III.ÚS 116/06, III.ÚS 107/07, I.ÚS 114/08 všetky pojednávajúce o náležitostiach odôvodnenia súdnych rozhodnutí.

47. V ďalšej časti odvolania sa odvolateľka vyjadrila k nepreskúmaniu a nevykonaniu testu proporcionality, čo má byť ďalším dôvodom nepreskúmateľnosti, neurčitosti a vágnosti, a tým nezákonnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Poukázala na to, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdnych autorít platí, že pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovujú sa žiadne kritériá, jediným kritériom je primeranosť, a preto bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). Odvolateľka má za to, že zamietnutie žaloby vo zvyšnej časti je bez právneho základu, bez ústavne konformného odôvodnenia, aj preto, že súd nevykonával a neskúmal proporcionalitu medzi tým, ako samotná výška primeraného finančného zadosťučinenia prinesie finančné a morálne uspokojenie žalobcu a naplní svoju satisfakčnú aj sankčnú povahu, a zároveň bude vyjadrením odmeny pre spotrebiteľa a na druhej strane negatívne zasiahne žalovaného. Prvoinštančný súd svoj zásah, ktorým žalobkyňou požadovanú výšku zadosťučinenia 990,74 eur s príslušenstvom okresal až o 94,95 % na prísúdenú sumu 50,- eur, racionálne a ústavne konformne nezdôvodnil, a tak zaťažil predmetné konanie vadou nepreskúmateľnosti, nezrozumiteľnosti, nedostatočnosti odôvodnenia, čím je napadnutý rozsudok ústavne neudržateľný, nezákonný a arbitrárny aj z tohto dôvodu.

48. Nadväzne odvolateľka poukázala na princíp proporcionality vytvorený Spolkovým ústavným súdom Nemecka, ktorý sa skladá z troch zložiek: vhodnosť, potrebnosť, proporcionalitu v užšom zmysle (PL.ÚS 4/94) a na stanoviská Ústavného súdu SR k tejto otázke vo veciach PL.ÚS 3/00, PL.ÚS 7/2017. Podľa odvolateľky v danom prípade nebolo zo strany súdu prvej inštancie naplnené kritérium legality znamenajúce zákonnosť, vyžadujúce aby orgány verejnej moci konali a rozhodovali len na základe zákona a v jeho rozsahu, kritérium legitimacy, keď napadnutý rozsudok je nezákonný z dôvodov opísaných v odvolaní a napokon nebolo naplnené ani kritérium proporcionality. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obmedzenie základného práva musí obstáť z hľadiska princípu proporcionality. S poukazom na uvedené odvolateľka má za to, že zásah súdu prvej inštancie do práva žalobkyne požadovať primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá bude zohľadňovať súdnou praxou vyžadované kritériá a hľadiská a vo svojom výsledku tak naplní charakter primeranosti tohto inštitútu so všetkými jeho funkciami, neobstojí v Engel teste – v teste legality, legitimacy a proporcionality, a preto napadnutý tretí výrok rozsudku je v celom rozsahu nezákonný.

49. Žalovaný odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalobkyne predložil písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom, vrátane jeho odôvodnenia, má za to, že nebol naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov, na ktoré poukazuje žalobkyňa, ktorá opätovne a duplicitne poukazuje na skutočnosti, ktoré boli v konaní jednoznačne preukázané a súdom riadne zohľadnené a odôvodnené, pričom opakovane uvádza iba skutočnosti všeobecného charakteru bez náležitého preukázania, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

50. S poukazom na znenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalovaný uviedol, že ustanovenie vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobkyne a to, že spotrebiteľ sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom môže porušiteľovi domáhať ochrany svojho práva na súde. Žalobkyňa čerpala úver na základe predmetnej úverovej zmluvy celkom vo výške 750,- eur v priebehu roku 2016, pričom doplatila iba istinu samotného úveru. Nie je pravdou, že by úver čerpala vo výške 500,- eur, ako uvádza žalobkyňa, keď svoje tvrdenie opiera o znenie bodu 31. úverovej zmluvy. Jednalo sa totiž o revolvingový úver a bod 31. dohodoval iba maximálnu výšku úverového rámca, ktorý nepredstavuje hornú hranicu celkového čerpania, ale maximálnu výšku pohľadávky veriteľa v jednom okamihu. Žalobkyňa v žiadnom okamihu neprekročila aktuálny zostatok istiny vo výške 500,- eur, čím neprekročila dohodnutý úverový rámec. Skutočnosť, že žalobkyňa uhradila iba istinu poskytnutého úveru, je z hľadiska posudzovania primeranosti výšky finančného zadostučinenia jednou z najdôležitejších, nakoľko sa žalovaný nedopustil zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, keďže táto uhradila finančné prostriedky v rovnakej výške ako od žalovaného čerpala. Žalovaný má za to, že priznanie žalobou požadovaného finančného zadostučinenia by predstavovalo neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobkyne na úkor žalovaného. Aktuálna prax slovenských súdov v obdobných prípadoch priznáva 10% do maximálne 30% sumy bezdôvodného obohacovania.

51. Žalovaný pokračoval, že ďalšou podmienkou pre uplatnenie nároku podľa cit. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti stanovenej daným zákonom a osobitnými predpismi. Žalobkyňa v žalobe neuviedla akým spôsobom mal žalovaný jeho práva a povinnosti poškodiť. Obmedzila sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľovi z toho vyplýva len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyni teda reálne žiadna ujma nevznikla. Naopak, vznikla ujma žalovanému, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný.

52. Ďalšou podmienkou podľa citovaného ustanovenia je primerané finančné zadostučinenie. Pokiaľ súd vyhlásil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka, ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj finančné zadostučinenie, žalovaný zastáva názor, že výklad citovaného ustanovenia nie je správne aplikovaný. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018, z ktorého zdôraznil, že zadostučinenie je nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha... Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ len kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadostučinenie poskytnúť. Z rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 18.4.2019 sp. zn. 10C/44/2017 zdôraznil, že nárok na zaplatenie finančného zadostučinenia žalobca riadne nezdôvodnil (odôvodnenie je len všeobecného charakteru, ktoré sa dá teoreticky použiť na akéhokoľvek spotrebiteľa domáhajúceho sa svojich práv), žalobca sa nevyjadril aká ujma mu vznikla, okrem uvedenia sumy v podstate neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, z ktorých by súd mohol objektívne posúdiť ujmu žalobcu... Aj keby žalobca bol v celom konaní úspešný a bolo by preukázané porušenie práv spotrebiteľa žalovaným, to ešte neznamená automaticky priznávanie finančného zadostučinenia. Žalovaný pokračoval, že s celým procesom poskytnutia úveru žalobkyňa ako klient vedome a dobrovoľne súhlasila podpísaním úverovej zmluvy. Následne je pre žalovaného nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlom získaní finančných prostriedkov pretočila na ujmu, resp. hrozbu ujmy, za ktorú požaduje primerané finančné zadostučinenie. Žalobkyňa v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupovala ako spotrebiteľ, teda slabšia strana, čo ale neznamená, že jej bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo.

53. K primeranosti výšky finančného zadosťučinenia žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.9.2020 pod sp. zn. 9CoCsp/36/2020, z ktorého okrem iného citoval, že kritériom by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa, pričom odvolací súd rozsudok prvoinštančného zmenil tak, že uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 50,- eur a v prevyšujúcej časti vyhovujúceho výroku žalobu zamietol. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 19CoCsp/33/2021, z ktorého zdôraznil, že v tomto vzťahu je na spotrebiteľovi ak žiada od dodávateľa finančné zadosťučinenie, aby preukázal naplnenie predpokladov podľa citovaného ustanovenia, teda porušenie práva a povinnosti, zodpovednosť dodávateľa za toto porušenie, úspešné uplatnenie tohto porušenia na súde a primeranosť požadovaného zadosťučinenia. Z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.5.2022 pod sp. zn. 43CoCsp/8/2022 zdôraznil, že nie je možné paušálne skonštatovať, že výška primeranosti finančného zadosťučinenia je závislá od výšky majetkovej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila, v súvislosti s nezákonnou odplatom. Prípadná majetková ujma je iba jedným z viacerých kritérií, ktoré súd vyhodnocuje. Ani zo Zákona o ochrane spotrebiteľa, ani z iného predpisu nevyplýva, že výška finančného zadosťučinenia mala predstavovať konkrétny percentuálny podiel z výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo spotrebiteľovi rozhodnutím súdu právoplatne priznané. Žalovaný pokračoval, že je pravdou, že priznanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia závisí od voľnej úvahy súdu, avšak tá musí vychádzať z preukázaného skutkového stavu a nemôže byť svojvoľná, pričom zadosťučinenie musí byť primerané. Žalovaný považoval za nevyhnutné podotknúť, že žalobkyňa bola iniciátorkou, ktorá si úver od žalovaného žiadala, pričom vedela akú výšku si požičiava, akú výšku bude musieť zaplatiť, že Okresný súd Piešťany v dotknutom rozsudku vyhlásil úver za bezúročný a bezpoplatkový, že žalobkyňa čerpala finančné prostriedky opakovane v období roka 2016, ktoré splácala mesačnými splátkami, že uvedeným rozsudkom súd žalobcovi nepriznal žiadne finančné plnenie a nekonštatoval žiadne majetkové obohatenie sa žalovaného na úkor žalobkyne.

54. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný predstrel svoje názory na podmienky a predpoklady stanovenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa neho judikatúra slovenských súdov ustálila, že pri stanovení výšky zadosťučinenia treba vychádzať z okolností jednotlivého prípadu a zohľadniť najmä vzniknutú, resp. hroziacu ujmu, rozsah v akom dodávateľ porušil svoje povinnosti a výška majetkového plnenia, ktorú tým dodávateľ získal na úkor spotrebiteľa, nevyhnutnosť domáhať sa práv v súdnom konaní, reparácia vzniknutej ujmy v majetkovej sfére spotrebiteľa (t.j. v akom rozsahu bol spotrebiteľ poškodený na majetku), odškodnenie v iných obdobných prípadoch. Žalobkyňa dosiaľ neuviedla žiadne racionálne dôvody, v zmysle ktorých by jej malo prináležať finančné zadosťučinenie vo výške 990,74 eur. Predmetná úverová zmluva bola uzatvorená ešte v roku 2016, kedy legislatíva ohľadne spotrebiteľa zďaleka nebola na takej úrovni, ako v súčasnosti. Žalovaný vždy a vo vlastnom záujme flexibile reaguje na požiadavky súdov a všetky vytyčované nedostatky aktívne a obratom do svojich zmluvných vzťahov implementuje. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala v čom pociťovala poškodenie svojich práv na základe konania vedeného pod sp. zn. 20Csp/112/2018, ktoré sama iniciovala, počas celej doby bola právne zastúpená, čím sa vyvážila jej pozícia slabšej strany ako spotrebiteľa. Nakoľko funkciu účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany v danom prípade splnilo už predmetné rozhodnutie Okresného súdu Piešťany, aplikácia inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia by spôsobila finančné obohatenie sa žalobkyne na úkor žalovaného osobitne v neprimerane nadhodnotenej výške. Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa žiadnu ujmu minimálne do dňa podania žaloby nepociťovala. Ak teda neexistoval subjektívny pocit o ujme, nemožno následne žiadať o jej reparáciu osobitne za obdobie jej neexistencie. Čo sa týka tvrdení ohľadom psychickej ujmy žalobkyne, táto bola iba tvrdená, avšak doposiaľ nebola opretá o žiadne relevantné dôkazy.

55. Žalobkyňa čerpala úver vo výške 750,- eur, pričom uhradila len samotnú istinu v rovnakej výške, napriek tomu sa domáha finančného zadosťučinenia vo výške 990,74 eur. Táto suma je zjavne neprimeraná, keďže presahuje výšku samotného poskytnutého úveru, jej vyplatením by žalobkyňa nezískala kompenzáciu za porušenie práv a povinností veriteľa, ale fakticky by jej bola poskytnutá neopodstatnená výhoda v podobe daru, nie úveru, čo jednoznačne odporuje účelu a zmyslu inštitútu finančného zadosťučinenia.

56. Pokiaľ ide o žalované úroky z omeškania, žalovaný sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou prvoinštančného súdu a dodáva, že úroky z omeškania majú výlučne povahu sankcie za omeškание dlžníka so splnením záväzku (§ 517 ods. 2 OZ). Primerané finančné zadosťučinenie však nie je bezdôvodným obohatením, ani vydaním dlhu. Akékoľvek úroky z omeškania sú preto

v danom prípade neprípustné a právne nepodložené. Žalovaný má za to, že argumentácia a odôvodnenie prvoinštančného súdu vychádzajú zo správneho právneho posúdenia veci opierajúceho sa o nespochybniteľné dôkazy a skutočnosť, že žalobca sa s nimi nestotožňuje neznemená, že sú nesprávne alebo nezákonné. Okresný súd zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logicky legitímne a právne akceptovateľné, súd náležite zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, pričom sa vysporiadal s rozhodujúcimi argumentami a s predloženými dôkazmi. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje námietky žalobkyne v odvolaní v celom rozsahu za nedôvodné a preto navrhuje, aby bol napadnutý rozsudok potvrdený.

57. Žalobkyňa v podanej replike, reagujúc na vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu, zotrvala na plnej dôvodnosti svojho odvolania s tým, že vyjadrenie žalovaného žiadnym spôsobom nepresvedčilo a nijako nevyvrátilo, ba ani nespochybnilo právnu skutkovú a vecnú argumentáciu žalobkyne v odvolaní. Opätovne navrhla, aby odvolací súd vydal v predmetnej veci rozsudok, ktorým zmení napadnutý výrok III. prvoinštančného rozsudku a žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 990,74 eur aj s príslušenstvom, včítane náhrady trov odvolacieho konania.

58. K prvej podmienke uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa uviedla, že sa s názorom žalovaného nestotožňuje a považuje ho za klamlivý. Ak by žalovaný postupoval pri uzatváraní úverových zmlúv so spotrebiteľmi v súlade s právnym poriadkom, tak by Okresný súd Piešťany v predošlom konaní nemusel konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru z dôvodu porušenia zákona. Ako už žalobkyňa uviedla, bola nútená podať žalobu na žalovaného z dôvodu porušovania jej práv spotrebiteľa, pričom celé súdne konanie na ňu negatívne vplývalo po psychickej stránke, nehovoriac o pretrvávajúcich rodinných následkoch. Od momentu doručenia rovnopisu žaloby na súd sa spotrebiteľke zhoršilo životné obdobie a začali dni plné stresu a nepokoja. Nevedela sa vyrovnáť so skutočnosťou prebiehajúceho súdneho sporu, čo malo vplyv na jej psychický stav, pričom neistota trvala až do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Piešťany vo veci samej. Odvolanie žalovaného malo za následok predĺženie prebiehajúceho súdneho konania o podstatné časové obdobie, počas ktorého bola žalobkyňa ako spotrebiteľka nútená žiť v neistote. Žalovaný je navyše veľký a silný nebankový subjekt, čo spotrebiteľka vnímala ako značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach, pričom toto značne zasiahlo do psychickej sféry jednotlivca. Podaním odvolania žalovaným sa len zbytočne predĺžilo časové obdobie súdneho konania a prehĺbila sa právna neistota žalobkyne.

59. K druhej podmienke uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia, v rámci ktorej žalovaný namietal nepreukázanie poškodenia práv žalobkyne, žalobkyňa poukázala na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, podľa ktorých na naplnenie tejto podmienky je potrebné iba úspešne uplatniť porušenie práva alebo povinnosti dodávateľom podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch... Žalobkyňa svojou aktivitou preukázala, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový. V tejto súvislosti odkázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/24/2021 zo dňa 31.1.2022, podľa ktorého v prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. ...vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Predpokladom pre uplatnenie tohto práva je úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinnosti zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, že k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, tento predpoklad je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Z vyššie uvedených rozhodnutí podľa žalobkyne je jasné a zreteľné, že spotrebiteľ úspešne preukázal porušenie ustanovenia ZoSÚ v konaní pred Okresným súdom Piešťany.

60. K tretej podmienke uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia a k jeho výške žalobkyňa uviedla, že argumentácia žalovaného v tom smere, že žalobkyňi žiadna škoda nevznikla, naopak získala výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, bola už vyvrátená viacerými súdnymi rozhodnutiami, pričom poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/217/2017 zo dňa 30.1.2019, z ktorého okrem iného zdôraznil, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pod čím treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne

vymedzenej zmluvnej podmienky... Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétne ujma, nevyžaduje. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Uplatnením práva možno v tomto smere rozumieť podanie žaloby spotrebiteľom proti dodávateľovi. Podmienkou priznania finančného zadosťučinenia teda nie je vznik ujmy, ani hrozba ujmy spotrebiteľovi v dôsledku porušenia práva dodávateľom (rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 3CoCsp/30/2021 zo dňa 31.3.2022). Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/34/2020 zo dňa 1.12.2020). Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.12.2017 sp. zn. 3Co/101/2017). Podľa poukázaného rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.3.2019 sp. zn. 7Co/158/2018 spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá by mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Podľa poukázaného rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19CoCsp/30/2020 zo dňa 8.12.2020 je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia to, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Pretože nie je podľa aktuálneho znenia právnej úpravy v § 3 ods. 5 citovaného zákona požadovaná. Na podklade uvedených rozhodnutí krajských súdov žalobkyňa uzavrela, že je zrejmé, že jej názor, že nie je potrebné preukazovať vzniknutú ujmu spôsobenú spotrebiteľovi, je akceptovaný aj v ustálenej súdnej praxi.

61. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení uviedol, že predmetom konania nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale iba konštatovanie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy a nie je teda zrejmé akého porušenia práva a povinností sa mal žalovaný údajne dopustiť, takéto tvrdenie žalobkyňa považuje za nepravdivé, nakoľko svojou žalobou pred Okresným súdom Piešťany sa okrem určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy sa zamerala aj na určenie viacerých absentujúcich náležitostí (absencia výšky mesačných splátok v členení, absencia termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, absencia výpočtu RPMN a stanovenej úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru). Žalobkyňa ujma vznikla a túto ujmu špecifikovala konkrétnymi skutkovými okolnosťami opísanými už v žalobe a následne v odvolaní.

62. Pokiaľ žalovaný rozporuje žalovanú výšku finančného zadosťučinenia, žalobkyňa poukázala na to, že už vo svojich predošlých písomných podaniach poukázala na rozsiahlu rozhodovaciu prax súdnych inšancií, následne zhrnula ich závery v otázke určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia s tým, že súd prihliada na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, pričom hlavným kritériom je kritérium primeranosti (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/76/2017). Spotrebiteľ pritom nie je povinný preukazovať ujmu (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/158/2018). Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/158/2018). Je pritom logické a spravodlivé, aby táto výška vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobcovi (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017). Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak sankčnú, jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s dodávateľom (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 229/2017). Nadväzne žalobkyňa poukázala na to, že v odvolaní odkázala aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít s tým, že rozsudky, na ktoré poukazuje žalovaný túto prax nezohľadňujú. S poukazom na uvedené dôvody a najmä detailne uvedené v odvolaní, je výška 990,74 eur jej legitímnym nárokom, ktorý tvorí sumu primeraného finančného zadosťučinenia. Ujma, ktorá hrozila žalobkyňi je síce vodítkom pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia, ale do úvahy treba brať aj ďalšie kritériá, pričom nemožno zabudnúť na to, že finančné zadosťučinenie má mať aj odstrašujúci účinok na ďalších dodávateľov, ktorí by sa chceli uchýliť k nekalému konaniu (Krajský súd Prešov sp. zn. 20Co/75/2018). S poukazom na uvedené žalobkyňa vyčíslené finančné zadosťučinenie považuje za primerané okolnostiam daného prípadu.

63. Nadväzne žalobkyňa poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 298/2020 zo dňa 30.11.2022, z ktorého zdôraznila, že ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania

voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Z citovaného rozhodnutia, ktorý prešiel testom ústavnosti je podľa žalobkyne zrejmé, že len taká výška finančného zadosťučinenia, ktorá spĺňa funkciu satisfakčnú, sankčnú a preventívnu a ktorá bude pôsobiť motivujúco aj pre ostatných spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv je primeraná. Vždy však treba výšku určovať s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu. Neobstojí preto konštatovanie žalovaného, že predmetné finančné zadosťučinenie nemá mať aj sankčnú povahu. V ostatnom sa žalobkyňa v celom rozsahu pridržiavala skutkovej a právnej argumentácie a tvrdení uvádzaných v podanom odvolaní.

64. Žalovaný v duplike uviedol, že z tvrdení žalobkyne je zrejmé, že sa snaží maximalizovať svoj úžitok a príjem prispôbením si výkladu zákonného ustanovenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré však nemalo za cieľ slúžiť bezdôvodnému obohacovaniu sa spotrebiteľov, ale skutočne poskytnúť satisfakciu v prípadoch, kedy došlo k závažnému porušeniu práv alebo povinností spotrebiteľov, ktoré malo voči nim reálne nepriaznivé následky.

65. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, cit. ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá pre jej vymedzenie. Má ísť však o primerané zadosťučinenie, pričom podľa judikatúry sa má vychádzať z okolností každého jednotlivého prípadu. Je preto logické, že sudy priznávajú rozdielnú výšku finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy vzniklo na strane veriteľa bezdôvodné obohatenie a v prípadoch, kedy spotrebiteľ uhradil iba istinu poskytnutého úveru. Žalobkyňa neposkytla žiadne dôkazy o tom, ako konkrétne vedenie primárneho súdneho sporu sa malo prejavíť na jej psychike. Pokiaľ uvádza iba všeobecné tvrdenia o psychickej či emocionálnej ujme, je potrebné ich zo strany súdu vyhodnotiť tiež iba vo všeobecnej rovine. Žalovaný má za to, že vyhlásenie zmluvy za bezúročnú a bez poplatkovú má dostatočne sankčný charakter, nakoľko žalovaného sankcionoval vo viacerých smeroch a to jednak sankciou poskytnutia bezúročného a bezpoplatkového úveru, úhradou súdneho poplatku vo výške 99,50 eur a povinnosťou zaplatiť právnomu zástupcovi trovy konania vo výške 725,56 eur, čo zároveň nepredstavuje konečnú ekonomickú stratu a sankciu žalovaného, nakoľko treba počítat so súdnym poplatkom, trovami právneho zastúpenia daného súdneho konania. Žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie nie je možné v tomto kontexte považovať za primerané a spravodlivé. Navyše žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala v čom spočíva jej nemajetková ujma. Na žalobkyňou opakovane prednesené skutočnosti v replike žalovaný nepovažoval za potrebné opätovne reagovať, pričom odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenie. V závere žalovaný navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

66. K predchádzajúcemu vyjadreniu žalovaného doručil žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia ďalšie písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že zotrváva na plnej dôvodnosti podaného odvolania v nadväznosti na svoje písomné podania a preto vyjadrenie žalovaného žiadnym spôsobom nepresvedčilo a nevyvrátilo, ani nespochybnilo právnu, skutkovú a vecnú argumentáciu žalobcu v odvolaní.

67. Žalobca riadne, konkrétne a vyčerpávajúcym spôsobom konajúcemu súdu opísal, že počas súdneho konania prežíval výrazné psychické vypätie, čo malo priamy dopad na jeho psychický stav. Neistota vyplývajúca z predmetného spotrebiteľského vzťahu pretrvávala až do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Piešťany vo veci samej. Každá priemerná fyzická osoba prežíva počas akéhokoľvek súdneho konania zvýšený stres najmä z dôvodu vynakladania finančných prostriedkov na úhradu odmeny právnomu zástupcovi, pričom v prípade neúspechu ju zaťažuje povinnosť nahradiť trovy konania protistrane. Stresové zaťaženie žalobcu sa výrazne znásobilo po tom, čo Okresný súd Piešťany prvým rozsudkom žalobu zamietol. V tejto súvislosti žalobca poukázal na zvýraznenú stať z rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.3.2019 sp. zn. 7Co/158/2018, podľa ktorého spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Žalobca pokračoval, že po zrušení prvého rozsudku Okresného súdu Piešťany Krajským súdom v Trnave a po následnom rozhodnutí Okresného súdu Piešťany, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov sa síce rozhodlo v prospech spotrebiteľa, avšak jeho právna neistota sa naďalej predlžovala v dôsledku odvolania žalovaného. Žalovaný je veľký a ekonomicky silný nebankový subjekt a žalobca ako spotrebiteľ túto výraznú nerovnosť

v postavení strán objektívne vnímal ako značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach. Už len uvedené objektívne preukazuje, že emocionálna ujma žalobcu bola reálne daná, pričom bola spôsobená výlučne správaním žalovaného, ktorý poskytol úver spôsobom, ktorý viedol k určeniu jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu porušenia predpisov na ochranu spotrebiteľa, resp. Občianskeho zákonníka. Žalobca zdôraznil, že účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia nie je brániť spotrebiteľom v domáhaní sa svojich práv alebo minimalizovať ich nároky, ale zabezpečiť reálnu a účinnú ochranu spotrebiteľa v situáciách, keď došlo k porušeniu jeho práv zo strany ne/ bankového subjektu. Už samotná potreba viesť dlhoročný súdny spor proti silnému finančnému subjektu sprevádzaná právnou neistotou a hrozbou výrazného finančného zaťaženia predstavuje typický príklad závažného zásahu do osobnej sféry spotrebiteľa, ktorý má mať reflexiu aj v priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Popretie týchto dopadov by viedlo k oslabeniu sankčnej a preventívnej funkcie predmetného ustanovenia a fakticky by odrádzalo spotrebiteľov od uplatňovania ich zákonom priznaných práv.

68. V ostatnom sa žalobca v celom rozsahu pridržiaval skutkovej a právnej argumentácie a tvrdení uvádzaných v jeho písomných vyjadreniach, vrátane podaného odvolania. V závere navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku III. zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu 990,74 eur so 7,5% úrokom ročne odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do úplného zaplataenia s tým, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 100% náhrady trov odvolacieho konania.

69. Podaním zo dňa 12.1.2026 doručeným Okresnému súdu Trnava v ten istý deň a Krajskému súdu v Trnave 13.1.2026 predložila žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zastúpenia ďalšie podanie označené ako „Doplňujúce vyjadrenie žalobcu s poukazom na súdne rozhodnutie“, v ktorom uviedla, že neuplatňuje nový odvolací dôvod v zmysle § 365 CSP, ale uvedenou argumentáciou iba rozvíja, resp. špecifikuje odvolacie dôvody uplatnené v odvolaní.

70. V zmysle § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

71. Zákonodarcu citovaným ustanovením uplatnil tzv. zákonnú koncentráciu v odvolacom konaní. Podľa komentára na str. 1241 publikácie Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkiňová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1560 s., „Lehota na podanie odvolania neohraničuje len samotné podanie odvolania (t.j. iniciovanie opravného konania), ale aj vymedzenie programu odvolacieho konania (určenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda), a argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania tak nemožno rozširovať, ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy.“ Opierajúc sa o právny názor uvedený v predmetnom komentári, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, po uplynutí odvolacej lehoty odvolateľ už nemôže nielenže dopĺňať nové odvolacie dôvody, ale ani meniť, dopĺňať a teda ani rozširovať, rozvíjať alebo špecifikovať svoju argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania. V dôsledku uvedeného na predmetné ostatné podanie žalobkyne, podané dávno po uplynutí jej odvolacej lehoty, odvolací súd s poukazom na cit. ust. § 365 ods. 3 CSP už nemohol prihliadať, v dôsledku čoho ani nebolo doručované protistrane (§ 374 ods. 3 veta druhá CSP).

72. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

73. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP, po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách

podaného odvolania dospel k záveru, že odvolanie je len sčasti dôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebné, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo vzťahu k úroku z omeškania zmenil a zároveň vo zvyšku zamietnutia žaloby napadnutý rozsudok vo výroku III. potvrdil (§ 388 a § 387 CSP).

74. Predmetom konania je žalobkyňou (ako spotrebiteľkou) uplatnený nárok voči žalovanému (ako dodávateľovi) na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov vo vyčíslenej sume 990,74 eur spolu s úrokom z omeškania 7,5% ročne odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia. V časti o zaplatenie sumy 40,- eur (paušálna náhrada nákladov) v dôsledku späťvzatia časti žaloby prvoinštančný súd konanie vo výroku I. zastavil. Proti výroku I. o čiastočnom zastavení konania v sume 40,- eur ako ani vyhovujúcemu výroku II., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 50,- eur (bez príslušenstva) žiadna zo strán nepodala odvolanie, v dôsledku čoho rozsudok v rozsahu výrokov I. a II. sa stal právoplatným a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

75. Predmetom odvolacieho prieskumu, v rámci ktorého je odvolací súd viazaný ako rozsahom tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo potom posúdenie nároku vo zvyšnej zamietnutej časti spolu s úrokom z omeškania 7,5% ročne odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, v intenciách odvolacích dôvodov uplatnených odvolateľkou v podanom odvolaní popísanom vyššie, so zameraním na posúdenie výšky primeraného finančného zadostučinenia a úrok z omeškania.

76. Pretože vo vzťahu k istine (s výnimkou nároku na úrok z omeškania) odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie dotknutých odvolaním (s výnimkou nároku na úrok z omeškania) odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolateľky, dopĺňa iba nasledovné:

77. Odvolateľka v podanom odvolaní rozsiahlo namieta, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, čím súd prvej inštancie zaťažil konanie vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ako aj vadou arbitrárnosti. S touto námietkou sa odvolací súd rozhodne nestotožňuje, naopak má za to, že rozsudok je náležite odôvodnený.

78. V zmysle § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

79. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyčerpávajúco uviedol čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, aj ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia aj právne argumenty strán, uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ako i ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom primerane odkázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nevyplýva nedostatočnosť ani nepreskúmateľnosť, ani taká aplikácia príslušných zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstatu a zmyslu. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva, jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, prebral a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napr. rozhodnutia ÚS SR sp. zn. IV.ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). Odvolací súd z uvedených dôvodov

dospel k záveru, že odôvodnenie preskúmaného rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle cit. § 220 ods. 2 CSP. Za tohto stavu nemožno za opodstatnenú považovať námietku odvolateľky, že odôvodnením rozhodnutia došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

80. Odvolateľka tiež namietala, že prvoinštančný súd sa nedovolene odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdnych autorít, čím porušil princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, avšak bez jasnej konkretizácie, ktoré rozhodnutie najvyššej súdnej autority mal súd odignorovať.

81. Základným atribútom princípu právnej istoty podľa čl. 2 CSP je požiadavka zásadnej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorá vyžaduje, aby spor bol rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, podľa legitímneho očakávania, že spor bude rozhodnutý spravodlivo.

82. V zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 6/2017 zo dňa 6.3.2017 ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré skôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Podľa uznesenia NS SR z 31.10.2017 sp. zn. 6Cdo 129/2017 rozhodnutia iných súdov a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú.

83. Z uvedeného vyplýva, že pod pojem najvyššie súdne autority v zmysle cit. čl. 2 ods. 2 CSP patrí Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ale i Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie. Pod daný pojem teda nespádajú krajské a okresné súdy. Pokiaľ teda odvolateľka v tomto smere poukazuje na niektoré rozhodnutia krajských súdov, táto argumentácia neobstoí.

84. Odvolateľka v podanom odvolaní tvrdí, že uplatňované primerané finančné zadosťučinenie vyčíslila s prihliadnutím na neoznačenú rozhodovaciu prax súdnych autorít, neuviedla pritom, ktorá súdna autorita v ktorom rozhodnutí odobrila vyčíslenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia spôsobom, ako to uplatnila žalobkyňa (100,- eur za každú absentujúcu, resp. nesprávnú zákonnú náležitosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere, plus 500,- eur za emocionálnu, resp. psychickú ujmu, plus 90,74 eur predstavujúca sumu úrokov a poplatkov, ktorou by sa bol žalovaný nezákonne obohatil). Odvolací súd zhodne s prvoinštančným je toho názoru, že k vyčísleniu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je možné pristúpiť uvedeným matematickým mechanickým spôsobom, avšak treba pri ňom zohľadniť všetky individuálne okolnosti daného konkrétneho prípadu. Prvoinštančný súd pritom výslovne uviedol, že prípad posudzuje podľa pôvodného zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z., najmä § 3 ods. 5, ktorý ale kritériá pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia neobsahoval. Nebolo pochybením súdu, ak s poukazom na nový Zákon o ochrane spotrebiteľa (zák. č. 108/2004 Z.z. účinný od 1.7.2024) s poukazom na jeho ust. § 3 ods. 1 písm. a), v ktorom zákonodarca demonštratívne upravil kritériá, na ktoré súd musí prihliadnúť pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, na tieto kritériá podporne poukázal. Je pritom nesporné a prirodzené, že takáto konkretizovaná právna úprava vychádza z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti súdnych autorít. Podporné použitie uvedených kritérií súdom prvej inštancie preto nezakladá odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Prvoinštančný súd potom pri stanovení primeranosti výšky finančného zadosťučinenia správne prihliadol k dobe trvania porušenia práv spotrebiteľa k povahe a závažnosti porušovania práv, k rozsahu porušenia práv v ods. 37, 38 a 40 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, s ktorým vyhodnotením a závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

85. Pokiaľ ide o kritérium spôsobu a následkov porušenia práv spotrebiteľa, k čomu odvolateľka namieta, že súd neprihliadol na zásah do jej psychickej sféry, odvolací súd poukazuje na bod 39 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, v ktorom súd výslovne uviedol, že žalobkyňa nepreukázala ňou tvrdené negatívne psychické osobitné následky, ktoré aj v odvolaní charakterizuje iba všeobecne. Z uvedeného je treba vyvodiť, že prvoinštančný súd správne ustálil, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k jej tvrdeniu, že negatívne psychické následky danej situácie boli u nej vyššie, ako v bežnej miere. Zároveň uvedené prvoinštančným súdom neznamena, že súd nezohľadnil, že stav vyvolaný žalovaným vyvolal psychickú záťaž na žalobkyňu a negatívne zasiahol do jej psychickej sféry a spôsobil jej emocionálnu, či psychickú ujmu. Došlo však k tomu len v rozsahu bežnej ujmy, keďže zásah prekračujúci tento rozsah žalobkyňa nepreukázala keď v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno.

86. Nadväzne prvoinštančný súd tiež správne a zhodne s názorom odvolacieho súdu ustálil, že žalobkyňou uplatnená výška primeraného finančného zadosťučinenia 990,74 eur, najmä vo vzťahu k výške poskytnutého úveru vo výške 500,- eur, nespĺňa zákonné kritérium primeranosti. Prvoinštančný súd v tejto súvislosti správne zohľadnil, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyňi bol vo výške 500,- eur a suma, o ktorú by sa žalovaný bezdôvodne obohatil v podobe úrokov a poplatkov, predstavovala sumu 90,74 eur. Nadväzne správne ustálil, že žalobkyňou uplatnená suma predstavujúca 10-násobok potenciálneho bezdôvodného obohatenia žalovaného (990,74 eur) nespĺňa kritérium primeranosti, ani spravodlivosti. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť, a v rámci kritéria následkov porušenia práv spotrebiteľa, je nutné prihliadnuť i na skutočnosť, že v danom prípade nedošlo k žiadnemu nelegitímnemu zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, keďže z titulu daného úveru uhradila žalovanému len sumu istiny 500,- eur a nevyplatila mu žiadne poplatky, ani úroky. Skutočnosť, že pri posudzovaní primeranosti zadosťučinenia je potrebné zohľadniť ujmu, ktorá reálne spotrebiteľovi hrozila, s čím sa stotožnil tak prvoinštančný aj odvolací súd, ale neznamena, že táto ujma vo svojom súhrne má tvoriť jednu z častí priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, ako to tvrdí odvolateľka.

87. Odvolací súd je aj toho názoru, že prvoinštančným súdom priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia 50,- eur spĺňa i odvolateľom poukazované a súdom prvej inštancie analyzované funkcie kompenzačnú, preventívnu, sankčnú a zároveň predstavuje i odmenu pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s dodávateľom. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobkyne odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že primeranosť finančného zadosťučinenia spotrebiteľa je vždy nutné posudzovať podľa konkrétnych okolností individuálneho prípadu a teda vždy je nevyhnutné zohľadniť samotnú výšku dotknutého úveru, ako aj potenciálneho (bezdôvodného) obohatenia dodávateľa, ktoré sú v danom prípade nízke a z tohto uhla pohľadu je potrebné nahliadať aj na dané funkcie finančného zadosťučinenia.

88. V danom prípade nie je bez významu a nemožno prehliadať, že žalovaný bol v dôsledku porušenia dotknutých zákonných ustanovení a práv spotrebiteľa postihnutý viacnásobne jednak tým, že úver bol žalobkyňi poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, jednak trovami, ktoré musel zaplatiť v rámci základného súdneho konania, či už na súdnom poplatku alebo trovách právneho zastúpenia tak seba ako i protistrany, a jednak na trovách, ktoré bude musieť zaplatiť v súvislosti s týmto súdnym konaním. Finančný postih žalovaného tak niekoľkonásobne prekračuje, resp. bude prekračovať poskytnutý úver, čo tiež pôsobí preventívne a sankčne voči žalovanému.

89. Odvolací súd s poukazom na uvedené zhodne s prvoinštančným uzatvára, že suma primeraného finančného zadosťučinenia podľa preskúmaného rozsudku vo výške 50,- eur (predstavujúca 55,10% z potenciálneho bezdôvodného obohatenia žalovaného) je primeraná, zodpovedá všetkým rozhodným okolnostiam daného individuálneho prípadu, zohľadňuje všetky rozhodné kritériá pre určenie jej výšky a zároveň napĺňa všetky základné funkcie, a to kompenzačnú, preventívnu a sankčnú, ako i odmenu pre spotrebiteľku za uplatňovanie svojich práv na súde. Priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia, najmä v žalobkyňou uplatňovanom rozsahu 990,74 eur by nebolo primerané, bolo by nevyvážené a zároveň nespravodlivé vzhľadom na poukázané individuálne okolnosti tohto konkrétneho prípadu. Daná suma finančného zadosťučinenia je primeraná k sledovanému cieľu s poukazom už na predtým uvedené odvolacím, ale aj prvoinštančným súdom, a preto neobstojí tvrdenie odvolateľky, že zásah súdu prvej inštancie do jej práva požadovať primerané finančné zadosťučinenie v žalovanej sume neobstojí v Engel teste legality, legitimacy a proporcionality.

90. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému úroku z omeškania (v sadzbe 7,5% ročne odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia) prvoinštančný súd v bode 55 odôvodnenia preskúmaného rozsudku argumentoval tým, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie predstavuje osobitný nárok, ktorý určí konštitutívnym výrokom v rozsudku súd, teda žalovaný sa nemohol dostať s jeho platením do omeškania pred podaním žaloby, v dôsledku čoho žalobcovi ešte nárok na úroky z omeškania nevznikol, následkom čoho prvoinštančný súd žalobu v časti úrokov z omeškania zamietol.

91. Odvolateľka v podanom odvolaní s uvedeným názorom nesúhlasila v podstate tvrdiac, že predmetný nárok vznikol momentom právoplatnosti rozhodnutia, z ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok, a teda súd nerozhoduje rozsudkom konštitutívnym.

92. Z aplikovaného ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v rozhodnom období, podľa ktorého „spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“, nevyplýva, že by nárok na finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi vznikol až na základe súdneho rozhodnutia, naopak z uvedeného znenia je nutné vyvodiť, že tento nárok mu vzniká právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný pri uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej daným zákonom, prípadne osobitnými predpismi a nie je podmienený jeho uplatnením na súde. Keďže čas daného plnenia nie je ustanovený právnym predpisom, ani nebol dohodnutý alebo určený v rozhodnutí, dodávateľ ako dlžník bol povinný v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie spotrebiteľ ako veriteľ požiadal. V danom prípade si žalobkyňa predmetný nárok voči žalovanému uplatnila výzvou zo dňa 16.3.2023 (č.l. 120) doručenou žalovanému 20.3.2023 (doručenka č.l. 124), v dôsledku čoho žalovaný bol povinný plniť prvého dňa po doručení výzvy, teda 21.3.2023 a nasledujúci deň 22.3.2023 sa dostal do omeškania. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ žalobkyňa požaduje úrok z omeškania od právoplatnosti rozsudku, kedy už žalovaný bol v omeškaní, uplatňuje úrok z omeškania dôvodne v súlade s ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

93. S poukazom na vyššie uvedené vo vzťahu k úroku z omeškania, odvolací súd uzatvára, že závery súdu prvej inštancie vedúce k zamietnutiu tejto časti žaloby v príslušenstve neboli správne. Prvoinštančný súd v tomto rozsahu vec nesprávne právne posúdil.

94. V zmysle § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v účinnom znení, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

95. Podľa predtým uvedeného, prvým dňom omeškania s plnením daného peňažného dlhu bol deň 22.3.2023, kedy bola výška úrokov z omeškania podľa cit. ust. 8,50 % (rovnako ako ku dňu 31.3.2023 keď žalobkyňa v danej výzve stanovila ako najneskorší dátum plnenia 30.3.2023), pričom žalobkyňou uplatňovaný úrok 7,5 % ročne túto sadzbu neprekračuje.

96. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

97. S poukazom na vyššie uvedené odvolacím súdom, v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie, odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. s použitím ust. § 388 zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni zo súdom prvej inštancie priznanej istiny 50,- eur aj 7,50% úrok z omeškania ročne odo dňa právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku II. až do zaplataenia, v paričnej lehote 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti zamietnutie žaloby vo výroku III. prvoinštančného rozsudku odvolací súd potom s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

98. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

99. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

100. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

101. Odvolací súd, ktorý v dôsledku zmeny rozhodnutia musel rozhodnúť o náhrade trov celého konania (§ 396 ods. 2 CSP) sa stotožnil s názorom prvoinštančného, že žalobkyňu v danej veci treba považovať za procesne plne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a zároveň výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalobkyni priznal (§ 396 ods. 1 CSP) nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) voči žalovanému v plnom rozsahu.

102. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).